

Arrest

nr. 288 393 van 2 mei 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 juli 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. PARMENTIER, die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 4 juli 2022 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 juli 2022. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: H. (...) N. (...) voornaam: Y. (...) geboortedatum: (...) geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Eritrea

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Malta toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18 §1 b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer H. (...) N. (...) Y. (...), verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben, bood zich op 12.04.2022 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Betrokkene diende formeel zijn verzoek in op 12.04.2022. Betrokkene verklaarde eerder een verzoek te hebben ingediend in Malta.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene het grondgebied van Malta illegaal binnenkwam op 05.10.2021 en er een verzoek om internationale bescherming indiende op 04.02.2022.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 08.06.2022. Hij verklaarde sinds 10.01.2021 religieus gehuwd te zijn met Y. (...) S. (...), N. (...), zij is geboren in 2002 en heeft de Eritrese nationaliteit. De echtgenote van betrokkene verblijft momenteel in Mai Ayni, een vluchtelingenkamp in Ethiopië. Betrokkene verklaarde geen kinderen te hebben. Hij stelde verder dat hij geen familieleden heeft die in België of in een andere lidstaat verblijven. Tijdens het persoonlijk onderhoud kon betrokkene geen identiteitsdocumenten voorleggen. Hij verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort of andere documenten.

Betrokkene verklaarde dat hij Eritrea op 01.01.2016 heeft verlaten omwille van de verplichte legerdienst. Hij reisde te voet naar Ethiopië waar hij tot mei 2021 in vluchtelingenkamp Mai Ayni verbleef. Hij verliet Ethiopië per auto en reisde via Soedan naar Libië. Betrokkene verblijft er vier maanden en maakt er in oktober 2021 per boot de oversteek naar Malta. Betrokkene stelde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in Malta maar dat hij nog geen antwoord op zijn verzoek had gekregen op het moment dat hij vertrok. Hij stelde dat hij na zes maanden de opvangvoorzieningen in Malta moest verlaten en besloot daarop verder te reizen. Betrokkene reisde per boot naar Italië, verbleef er een nacht en trok vervolgens in een vrachtwagen naar Frankrijk. Vanuit Frankrijk trok hij de volgende dag per taxi naar België. Betrokkene verklaarde dat hij het grondgebied van de lidstaten niet meer heeft verlaten sinds zijn binnenkomst in Malta.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene antwoordde dat in België alle rechten worden gerespecteerd. Hij kan hier studeren en een beter leven leiden. Betrokkene wenst ook zijn echtgenote te laten overkomen naar ons land. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Malta omdat hij er geen enkel recht had. Hij stelde dat hij er dakloos zal worden en er mentaal niet in orde zal zijn omdat er geen (1) taalkennis is, geen werk te vinden is en hij er dus geen elven kan starten. Hij stelde dat hij zijn echtgenote niet kan laten overkomen in Malta. Betrokkene gaf aan wel dankbaar te zijn dat Malta hem heeft gered van de zee.

Op 10.06.2022 verstuurden wij een terugnameverzoek naar de Maltese instanties. Zij stemden 13.06.2022 in met ons verzoek conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen

voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Malta een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Maltese instanties stemden op 13.06.2022 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Dit betekent dat zijn verzoek nog hangende is en niet het voorwerp was van een finale beslissing. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Malta in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en (1) de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Maltese instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Malta "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Malta partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Maltese instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Malta sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale

bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Malta staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Maltese instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het akkoord van 13.06.2022 hebben de Maltese instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Malta. De betrokkene zal na overdracht in Malta zijn verzoek kunnen hervatten.

Malta onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Maltese autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betrokkene verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België omdat in België alle rechten worden gerespecteerd. Hij wil hier studeren, een beter leven uitbouwen en uiteindelijk zijn echtgenote laten overkomen. We benadrukken dat het niet aan de betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Een recente bron is het geactualiseerde rapport inzake Malta van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Aditus foundation and Jesuit Refugee Service (Malta, "Asylum Information Database. National Country Report - Malta", <https://www.asylumineurope.org/reports/country/malta>, laatste update op 22.04.2022, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het rapport vermeldt dat wanneer een verzoeker om internationale bescherming Malta verlaat zonder toestemming van de autoriteiten het verzoek doorgaans wordt beschouwd als impliciet ingetrokken door de verzoeker. Hierdoor lopen verzoekers die terugkeren naar Malta in het kader van een Dublinprocedure het risico op verwijdering (Aida p.50). Het is belangrijk om op te merken dat de Maltese instanties de terugname van betrokkene aanvaard hebben conform artikel 18(1)b van verordening 604/2013. Dit betekent dat zijn verzoek nog (1) hangende is en niet het voorwerp was van een finale beslissing. Conform artikel 18(2) zullen de Maltese instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. De Maltese instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst

of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Malta in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Het rapport stelt dat materiële opvangvoorzieningen worden aangeboden aan alle verzoekers om internationale bescherming vanaf het moment dat zij laten blijken een verzoek om internationale bescherming te willen indienen. Het is in de praktijk mogelijk dat verzoekers onder bepaalde voorwaarden geen recht meer hebben op opvang, bijvoorbeeld wanneer zij reeds opvang kregen en vervolgens zelf deze opvang verlaten hebben (Aida p.76-77). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, en meer bepaald artikel 20(1)a van deze richtlijn, erin voorziet dat lidstaten de materiële opvang in uitzonderlijke gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

Betrokkene verklaarde dat hij in Malta na zes maanden uit de opvangvoorzieningen werd gezet en zelf huisvesting moest vinden. Het AIDA-rapport vermeldt dat door een toename in het aantal verzoekers sinds 2019 het Maltese opvangsysteem onder druk is komen te staan en er een tekort is aan opvangplaatsen. Het rapport meldt dat alleenstaande mannelijke verzoekers zes maanden in de opvangcentra mogen verblijven waarna zij verzocht worden het centrum te verlaten en eigen accommodatie te zoeken. Families met kinderen kunnen tot een jaar in het centrum blijven en krijgen ook daarna nog financiële ondersteuning. Het rapport stelt wel dat verzoekers zes weken op voorhand op de hoogte worden gebracht dat zij hun opvangplaats dienen te verlaten. De beslissing tot uitzetting kan worden aangevochten door de verzoekers. Indien het gaat om een kwetsbaar persoon kan de beslissing tot uitzetting worden herzien. (AIDA p.79) Het rapport stelt dat er verschillende obstakels bestaan voor verzoekers die zich op de privé-woningmarkt willen begeven waardoor sommige verzoekers, maar niet alle verzoekers, op straat terecht komen. Op basis van de informatie in het rapport kan niet worden geconcludeerd dat er sprake is van systematische tekortkomingen waardoor niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Volgens het rapport verblijven er veel personen in de verschillende centra en kan dit tot problemen op het gebied van hygiëne en onderhoud leiden. Volgens het rapport zijn de levensomstandigheden in de open centra bijzonder moeilijk en zijn er problemen onder meer wat betreft hygiëne, veiligheid en kwaliteit van de faciliteiten. Ondanks enkele verbeteringen die volgens het rapport in de loop van 2020 en 2021 werden doorgevoerd blijven de omstandigheden in de centra in Malta erg uitdagend (Aida p. 84). We wensen erop te wijzen dat het rapport meldt dat de levensomstandigheden in de opvangcentra echter wel sterk variëren naargelang het centrum (Aida p. 83). Op basis van de informatie in het rapport kan niet worden geconcludeerd dat er sprake is van systematische tekortkomingen waardoor niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Het AIDA rapport vermeldt dat de toevloed van verzoekers in 2018 dermate groot was dat de autoriteiten niet waren uitgerust om dit te organiseren. Vanaf de zomer van 2018 worden alle verzoekers die via de zee komen wel eerst opgesloten, de meerderheid ervan zonder enige juridische grond. In 2021 werd deze praktijk verdergezet, volgens de Maltese instanties omwille van de maatregelen om de COVID-19 pandemie in te dammen. Volgens het 'European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT)' kunnen sommige van deze omstandigheden gezien worden als onmenselijk en vernederend. Ze stellen echter niet dat het geheel van de omstandigheden in de Maltese opvangvoorzieningen leiden tot onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest. (AIDA p.93-94) We merken op dat betrokkene door België zal worden overgedragen aan de Maltese autoriteiten en dus niet via de zee zal aankomen. Verder merken we op dat betrokkene aan Malta zal worden overgedragen onder de bepalingen van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 wat betekent dat er geen uitwijzingsbevel tegen betrokkene werd uitgevaardigd. Bovenvermelde situatie is dus niet van toepassing op de persoonlijke situatie van betrokkene.

Ngo's meldden dat in 2019 en 2020 de meeste verzoekers die in het kader van een Dublinprocedure werden overgedragen aan Malta in detentie werden geplaatst bij hun aankomst omdat de autoriteiten ervan uitgaan dat zij gezien het risico van onderduiken anders niet de nodige elementen voor het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming zullen kunnen verzamelen. Diezelfde Ngo's

stellen dat ze in 2021 is geen duidelijk beeld kregen van de situatie i.v.m. detentie van verzoekers die terugkeren in het kader van een Dublinprocedure (1) door een gebrek aan toegang in de detentiecentra. Het rapport stelt dat een verzoeker van een veilig derde land of een land waar een terugkeer mogelijk is vaker in detenties zullen worden geplaatst dan verzoekers van landen met een hoge erkenningsgraad (AIDA p.50-51). We merken op dat het rapport niet impliceert dat de betrokkene per definitie zal worden vastgehouden en veroordeeld of dat detentie een 'automatisme' is bij overdracht aan Malta.

Volgens de Maltese wetgeving is detentie toegestaan omwille van de volgende redenen: om de identiteit van een verzoeker vast te stellen, om alle noodzakelijke elementen waarop het verzoek is gebaseerd te kunnen vaststellen, om na te gaan op basis van welke procedure de verzoeker Malta mag binnenkomen, wanneer een verzoeker zijn uitwijzing probeert te vertragen, omwille van nationale veiligheid en binnen de voorwaarden van de Dublinverordening. (AIDA p. 95-96) Dat een verzoeker binnen de grenzen van de wet voor een beperkte tijd kan worden vastgehouden is ons inziens geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Malta omdat het onmogelijk is er een leven te starten. Hij moest er zelf huisvesting zoeken stelde betrokkene maar dit lukte hem niet zonder werk. Hij stelde dat er geen werk te vinden is en hij er niet kon studeren. Het rapport vermeldt dat verzoekers in Malta toegang krijgen tot de arbeidsmarkt zonder beperking over het soort werk dat ze mogen uitvoeren. Ze moeten in theorie ten laatste binnen de negen maanden na het indienen van hun verzoek toegang krijgen tot de arbeidsmarkt, in de praktijk lijkt dit geen enkel probleem te zijn aangezien de meeste verzoekers onmiddellijk aan het werk kunnen gaan. Het rapport vermeldt ook enkel obstakels die de toegang tot de arbeidsmarkt kunnen bemoeilijken zoals de beperkte geldigheid van een werkvergunning, de taalbarrière, het gebrek aan ervaring of scholing, e.d. (AIDA p. 86) Volwassen verzoekers kunnen een aanvraag indienen om vrijgesteld te worden van toegangsgelden voor de nationale onderwijsinstellingen, zo kunnen ze onder andere studeren aan de Universiteit van Malta en beroepsen taalopleidingen volgen. (AIDA p. 88) Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Betrokkene verklaarde dat hij in Malta zijn echtgenote niet zou kunnen laten overkomen, hij kwam naar België omdat dit hier wel mogelijk zou zijn. Het rapport vermeldt dat erkende vluchtelingen in Malta een aanvraag kunnen indienen voor gezinshereniging binnen de Maltese nationale wetgeving. De wetgeving specificeert de gezinsleden van de verzoeker als de echtgenote/echtgenoot en de ongehuwde minderjarige kinderen. (AIDA p. 127).

We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Malta dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Malta worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Malta is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Betrokkene verklaarde dat hij in goede gezondheid is. Het rapport vermeldt dat de toegang van verzoekers om internationale bescherming tot de nationale gezondheidszorg in Malta wettelijk is gewaarborgd. Zij hebben recht op dringende medische hulp en essentiële behandelingen van ziektes en ernstige mentale stoornissen. Er wordt melding gemaakt van enkele obstakels die de toegang tot gezondheidszorgen in Malta kunnen bemoeilijken zoals de taalbarrière, de beschikbaarheid van (openbaar) vervoer, e.d. Er bestaan in Malta geen specifieke faciliteiten voor slachtoffers van marteling

en mishandeling. (Aida p. 89). Bovenstaande leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Malta een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Malta zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in geval van de betrokkene sprake is van een uit een ernstige mentale of lichamelijke aandoening volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We merken in deze verder op dat de Maltese autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Malta niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Malta niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Malta een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, dat aan de Maltese autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

De huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus onttrekken betrokkene niet aan zijn verplichtingen gebonden aan deze beslissing. Niettemin wordt er rekening gehouden met deze omstandigheden en worden alle noodzakelijke maatregelen gevolgd.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Maltese autoriteiten."

Op 2 december 2022 neemt de gemachtigde een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer. Tegen deze beslissing stelt verzoeker een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die de beslissing van de gemachtigde vernietigt bij arrest nr. 288 392 van 2 mei 2023.

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blikken van een benadeling of van een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (cf. wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (cf. RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij het beroep, volstaat het niet dat hij is gegriefd door de bestreden beslissing. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren. Zoals uit de feiten uiteenzetting onder punt 1 blijkt, heeft de Raad de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris tot verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublintransfer vernietigd. Verweerder is onterecht overgegaan tot de verlenging van deze termijn. Bijgevolg is België krachtens artikel 29, lid 2 van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin-verordening) de verantwoordelijke lidstaat om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker te behandelen. Deze bepaling stipuleert immers dat wanneer de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om betrokkene over te nemen, komt te vervallen en de verantwoordelijkheid overgaat op de verzoekende lidstaat.

Verzoeker kan bijgevolg geen voordeel meer halen uit de vernietiging van de bestreden beslissing, gezien België middels het arrest van de Raad nr. 288 392 van 2 mei 2023 verantwoordelijk is geworden voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Het ontbreekt verzoeker dan ook aan het rechtens vereiste belang bij zijn beroep.

Het beroep is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend drieëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,
Dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN